

တကတေ

မဟာဝိသုဒ္ဓိဗျူဟာ

WIN EXHIBIT

အနုပညာ - ဝန်ဆောင်

ကျွန်းဆိုင်သရဲ

ကျွဲလူးအိုင်သရဲ

အောက်ပြည်ကို တာတေ ရောက်တုန်းကဗျ။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းက ကိုညွန့်မောင်နဲ့ လိုက်သွားတာလေ။ ကိုညွန့် မောင်က တစ်နှစ်ကို တစ်ခါ အောက်ပြည်သွားပြီး ငါးသလောက် ငါးပိကောင် ဝယ်တာလေဗျာ။ ရာဇုဒိုင်ငါးသလောက်ဆိုတာ လွှတ် နာမည်ကြီးတာဗျ။

။

ရာဇုဒိုင်ဆိုတာ မော်ကျွန်းအထက်ဘက်က မြစ်ကြီးလေ ဗျာ။ မြစ်ကြီးအကျယ်ကြီးထဲမှာ ငါးသလောက် ပိုက်ချတဲ့ လှေတွေမှ အများကြီးဗျ။

ကျုပ်က အညာသားဆိုပေမယ့် ပင်လယ်ဘက်လည်း ရောက်ဖူးတယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာက ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ ဘိတ်ဘက်လိုက် သွားတဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ် ရေးခဲ့တဲ့ "ပင်လယ်စုန်း" ဝတ္ထုထဲမှာ ဖတ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ။

အခုတော့ ကိုညွန့်မောင် ငါးသလောက်ငါးပိကောင် ဝယ် တဲ့ ဆီကို ကျုပ် ရောက်လာတာဗျ။ ရာဇုဒိုင်ရွာမှာ ပဲ ကျုပ်တို့ တည်းကြတာဗျ။

အောက်ပြည်ခလေ့က ကျုပ်တို့ အညာခလေ့နဲ့ တော့ မတူဘူးပေါ့ဗျာ ။ ကျုပ်တို့ ဆီမှာ က သဲချောင်းတွေပဲ ရှိတာမို့လား။ ဒီမှာ ကတော့ မြစ်တွေ ချောင်းတွေဆိုတာ လက်ယှက်ထိုးကို ရှိနေတာဗျ။ ကျုပ်တို့ အညာကတော့ ကုန်းခေါင်ခေါင်တွေဆို တော့ ဘယ်သွားသွား လှည်းနဲ့ နွားကို ပဲ အားကိုးရတာလေ။ ဒီမှာ ကတော့ ဘယ်သွားသွား လှေကလေးတွေနဲ့ ဗျ။ ဆယ်တောင် လှေ၊ ဆယ်နှစ်တောင်လှေတွေကို လှော်တက်နဲ့ လှော်ကြ၊ ခတ် တက်နဲ့ ခတ်ကြပေါ့ဗျာ။

လှေနှံတစ်ဖက်စီမှာ ခတ်တိုင် တစ်တိုင် ရှိတယ်လေဗျာ။ ခတ်တိုင်မှာ ပါတဲ့ အထစ်ကလေးတွေမှာ ခတ်တက်မှာ တပ်ထား တဲ့ ခတ်ကွင်းကို စွပ်ပြီး ခတ်ရတာဗျ။ လှေခတ်ကောင်းရင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ နေအောင်ကို သွားတာဗျ။

လှေထဲမှာ က လှေကတ်ခင်းထားတာဆိုတော့ ကျကျနန ထိုင်လိုက်လို့ ရတာပေါ့ဗျာ။ လှေထဲကို စိမ့်ဝင်တဲ့ ရေကိုတော့ ရေပက်ကန်ထဲမှာ ရေပက်ခွက်နဲ့ ခပ်ထုတ်ရတယ်။

ရေပက်ခွက်ဆိုတာ ဝါးဘိုးခြမ်းကို လုပ်ထားတာဗျ။ လက်ကိုင်ဖို့ အချိုင့်လေးလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှေစပ်ထားတဲ့ ပျဉ်ဆက်တွေကြားမှ ပွတ်ညှက်နဲ့ သေသေချာချာ ထေးထား တာဆိုတော့ ရေလုံနေတာဗျ။ လှေထဲကို ရေသိပ်မဝင်ပါဘူး။ လှေက ပဲ့ဘက်ကရော ဦးဘက်ကရော ကော့နေတာဆိုတော့ လှေထဲကို ဝင်လာတဲ့ ရေက ရေပက်ကန်ထဲကိုပဲ ရောက် လာပြီး စုတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကိုညွန့်မောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကိုအုန်းညွန့် ဆိုတဲ့ ကောင်လေး လိုက်ပို့တာဗျ။ ဒီကောင်လေးက အသက်ဆယ်နှစ်သားလောက် ပဲ ရှိဦးမယ်ဗျ။ လှေလှော်တာ လှေခတ်တာများ ကျွမ်းကျင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ အညာသားဆိုပဲ။ ကျုပ်က ရေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကူးနိုင်တဲ့ ကောင်ဗျ။

တာတေ ဆိုတဲ့ ကောင်က ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ယင်းချောင်းထဲမှာ ရေကူးလိုက်၊ သဲထဲမှာ လိုက်ပြီး ပုရစ်နိုက် လိုက် လုပ်နေတဲ့ ကောင်ပဲဗျာ။ ရေကူးတတ်ပါပြီလား။

အုန်းညွန့်က ကျုပ်တို့ ကို လှေတစ်စီးနဲ့ ချောင်းကြို ချောင်းကြားအနှံ့ လိုက်ပို့တာဗျ။ ချောင်းကျဉ်းကလေးတွေထဲမှာ ဘဲခြံတွေက လွှတ်ပြီး

ကျောင်းနေတဲ့ ဘဲအုပ်တွေဆိုတာ အကောင် ရာနဲ့ ချီနေတာမျိုး။ ဘဲကျောင်းသားကလည်း လှေတစ်စီးနဲ့ ပဲဗျ။ လှော်တက်နဲ့ ရေကို ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်ရင် သူ့ဘဲအုပ်က သူလို ချင်တဲ့ ဘက်ကို ကူးကြရောမျိုး။

ချောင်းဘေးက လတာပြင်ထဲမှာ တော့ ငပျံတွေဆိုတာ တဖျတ်ဖျတ် ခုန်နေတာမျိုး။ ဂဏန်းနီနီလေးတွေကလည်း လတာ ထဲမှာ ဟိုပြေး ဒီပြေးနဲ့ ဗျ။ အဲဒီလတာပြင်ထဲမှာ ငါးမြွေထိုးချိတ်နေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိသဗျ။ ငါးမြွေထိုးချိတ်ဆိုတာက တံစဉ်အကျိုးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ သံပြား ကောက်ကောက် ကလေးပေါ့ဗျာ။ ဝါးလုံး တစ်လံသာသာလောက် ထိပ်မှာ အဲဒီချိတ်ကောက်ကို တပ်ထားတာမျိုး။ ပြီးရင် အဲဒီဝါးလုံးကို လေထဲမှာ လွှဲလွှဲပြီး လတာထဲက ငါးမြွေထိုးကို ချိတ်ရတာဗျ။

ငါးမြွေထိုးက ကောက်ထားတဲ့ သံချိတ်ကလေးမှာ ညှပ် ပြီး ပါလာတာပေါ့ဗျ။ သူ့ခလေးနဲ့ သူတော့ တော်တော်ကို အဆင် ပြေတာမျိုး။ ချောင်းကမ်းပါးမှာ တော့ စက်ကတုံးပင်တွေ။ ကိုရံကြီးပင်တွေ၊ ဆွမ်းမွှေးပင်တွေ၊ ကန်စွန်းပင်တွေ၊ ခရမ်းပြာရောင် အပွင့်လေးတွေပွင့်တဲ့ ခရာပင်တွေ၊ လမုပင်တွေနဲ့ ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ အညာမှာ ကတော့ နွားသုံးကြတာပေါ့ဗျာ။ အောက်ပြည်မှာ က ကျွဲသုံးတာဗျ။ မိုးတွေ ရေတွေများ တဲ့ ဒေသဆိုတော့ ကျွဲသုံးကြရတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ဖြင့် ကျွဲနားကို ကပ်ကို မကပ်ဝံ့တာဗျ။ ချိုကြီးတွေကလည်း ရှည်ရှည်ကွေးကွေးကြီးတွေလေဗျ။

တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က နွားဆိုရင် လွှတ်ကျွမ်းကျင်တာ ဗျ။ အဲ...ကျွဲကျတော့ ကျုပ် အနားကိုတောင် မသီရဲဘူးမျိုး။ ကျုပ်တို့ အညာမှာ နွားတွေက ရွံ့လူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ရှိမှာ တုံးဗျာ။ ကျွဲကျတော့

ရွှေလူးတယ်ဗျ။

သူတို့ ပြောတာတော့ ကွဲဆိုတာ လူးချပေးရတယ်ဆိုပဲ။ သူတို့ တွေ ဆီမှာ "ကွဲလူးအိုင်" တွေ ရှိတယ်ဗျ။ ညွှဲအိုင်တွေပေါ့ဗျာ။ ကွဲလေးငါး ကောင် ဆင်းပြီး လူးနိုင်လောက်အောင် ကျယ်တယ် ဗျ။

ကွဲတွေကို လူးချဖို့ မောင်းသွားပြီး ကွဲလူးအိုင်ရောက် ရင် လူးချပေး ရတာပေါ့ဗျာ။ ကွဲကြီးတွေက ရွှေညွှဲတွေထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံးစိမ်ပြီး နေကြတာဗျ။ ခေါင်းလေးပဲ ဖော်ထားတာ။ ကွဲတွေ ကွဲလူးအိုင်ထဲက တ က်လာတော့မှ ချောင်းထဲကို မောင်း ချပြီး ရေချိုးခိုင်းရတာ။

ချောင်းထဲမှာ ရေစိမ်နေရင်တော့ ရေထဲမှာ တစ်ကိုယ် လုံးငုတ်ပြီး စိ မ်ကြတာဗျ။

"ဖူး"ဆိုတဲ့ နှာမှုတ်သံကြီးတွေနဲ့ ရေထဲကနေ ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ ကွဲကြီး တွေကို ကြည့်ရတာ ကြည့်လို့ ကောင်းသားဗျ။ ဒါက တော့ အောက်ပြည် ရဲ့ ဓလေ့ပေါ့ဗျာ။

ကိုညွန့်မောင်ရဲ့ ငါးသလောက်ငါးပိကောင်က ငါးသလောက် ပိုက်ချ တဲ့ အိမ်တွေမှာ လိုက်ဝယ်ရတာကိုဗျ။ တစ်နေရာတည်းမှာ များများ ဝ ယ်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ရာဇူ ဒိုင်ကနေ တပ်ချောင်း၊ ကွင်းချောင်းဘ က်ကို သွားဝယ်ပြီး ကျုပ်တို့ ပြန်လာကြတော့ လိုက်ပို့တဲ့ အုန်းညွန့်က ရေဆင်းတံတား လေးဘေးကို လှေထိုးဆိုက်လိုက်တယ်။

လှေအဆင်း၊ မြင်းအတက် ဆိုပေမယ့်လည်း လှေကနေ တံတားပေါ် ကို ပြန်တက်တာလည်း မတက်တတ်ရင် ကိုးရိုကား ရား ဖြစ်တာပဲဗျ။ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို လှေထဲမှ ထိန်းထားပြီး တက်ရတာ။

အောက်ပြည်က ရွာတွေဆိုတာက ချောင်းကမ်းဘေးမှာ တန်းပြီးတ

ည်ကြတာ။ အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ၊ ဥယျာဉ်တွေကလည်း ချောင်းကမ်းဘေးမှာ
ပဲ တန်းပြီးရှိနေတာပျ။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှာ ချောင်းထဲကိုဆင်းတဲ့ ရေ
ဆင်းတံတားလေးတွေနဲ့ ပျ။ အဲဒီ တံတားလေးတွေမှာ လှေတစ်စင်း
လောက်ကတော့ အမြဲချည် ထားကြတာ။

ကျုပ်တို့ တည်းတဲ့ အိမ်က ရာဇုခိုင် သူကြီးဦးဖိုးဆင်ရဲ့ အိမ်ပျ။ ကျုပ်
တို့ ကို လိုက်ပို့တဲ့ အုန်းညွန့်က သူကြီးဦးဖိုးဆင်ရဲ့ စာရင်းငှား ကိုကွန့်ရဲ့
သားပျ။

ကျုပ်တို့ သူကြီးအိမ်ကို တက်လာတော့ သူကြီးအိမ်ပေါ်မှာ လူတွေ
ရောက်နေကြတယ်ပျ။ ရွာထဲက ရွာသားတွေ ဘာများ အမှုအခင်းဖြစ်လို့
တုံးလို့ ကျုပ်က နားစွင့်ရင်း အိမ်ပေါ်ကို တက် လာတာမျိုး။

သူကြီးရဲ့ အိမ်က တစ်ထပ်အိမ်ပျ။ ဒါပေမဲ့ အတော်လေးတော့ ကျယ်
ပါတယ်။

"ဟော ကျုပ်ညွန့်သည် တွေတောင် ပြန် လာပြီပျ "

သူကြီးက ပြောလိုက်တော့ ထိုင်နေတဲ့ လူတွေက ကျုပ်တို့ ကို
လှည့်ကြည့်တယ်။ အားလုံးခြောက်ယောက်ပျ။

"ဒါ ထနောင်းကုန်းက ကျုပ်ညီ ဘိုးသင်ရဲ့ သား ညွန့်မောင်တဲ့ ပျ။ ဟို
သူငယ်က ညွန့်မောင်နဲ့ ပါလာတာလေ၊ မောင်တာတေတဲ့ ပျ။ သူတို့ အရ
ပ်မှာ ပြန်ရောင်းဖို့ ငါးသလောက် ဆားနယ် လာဝယ်တာလေပျ။ အဲဒါ
ခင်ဗျားတို့ လည်း သတင်းနည်းနည်းဖြန့်လိုက်ပါဦးဗျာ၊
ငါးသလောက်ငါးပိကောင် ရောင်းဖို့ ရှိတယ်။ ဒီက ဝယ်တယ်လို့ ၊ ဈေး
ကတော့ ပေါက်ဈေးပဲပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ညွန့်မောင်ရော မောင်တာတေရော ထို
င်ကြ၊ ထိုင်ကြ "

ကျုပ်တို့ လည်း သူကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ကြတာပေါ့
ဗျာ။

"အေး ငရွှေရေ မင်း စောစောကစကားကို ဆက်စမ်းပါ ဦးကွ "

သူကြီးက ကိုရွှေ ဆိုတဲ့ လူကို ပြောတယ်။ အသားညိုညို၊
ခပ်ထွားထွားနဲ့ ကိုရွှေဆိုတဲ့ လူက ကျုပ်တို့ အိမ်ပေါ်ကို တက်လာ လို့ ပြ
တ်သွားတဲ့ စကားကို ပြန်ဆက်တယ်ဗျ။

"ဒီလို သူကြီးရေ...ကျုပ်လယ်ထဲက ကျွဲလူးအိုင်ကို သူကြီး သိတယ်မို့
လား "

"ကျွဲလူးအိုင်၊ ဟ ငရွှေရဲ့ ၊ မင်းလယ်ထဲမှာ က ကျွဲလူးအိုင်က နှစ်အိုင်
တောင် ရှိတာမို့လား၊ ဘယ်အိုင်ကို ပြောတာတုံး "

"ဟိုအိုင် သူကြီးရာ၊ ကနစိုပင်ကြီးရှိတဲ့ အိုင်လေဗျာ "

"အေး...ဒါဆို သိပြီ၊ လမုတောကြီးရှိတဲ့ အိုင်ပေါ့ "

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် "

"အေး...အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး "

"လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က ကျုပ်တို့ ကျွဲတွေ လူးချပြီး ပြန်တက်လာ
တော့ ကျွဲတစ်ကောင်အပေါ်မှာ ပုဆိုးအကွက်ကြီး ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို
ယ်တုံးလုံးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် စီးပြီး ပါလာတယ်တဲ့ ဗျ။ အရွယ်က
တော့ ရိုးရိုးလူအရွယ်ပဲတဲ့ သူကြီးရဲ့ ။ ဆံပင်စုတ်ဖွားကြီးနဲ့ မျက်လုံးကြီး
တွေက နီနီရဲရဲကြီးတွေဆိုပဲ "

"ဟင် ဘယ်သူက တွေ့တာတုံး "

"ကျုပ်သား ငဆယ် တွေ့တာဗျ သူကြီးရဲ့ "

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ငဆယ်က ဘာလုပ်လိုက်တုံး "

"ဟာ သူကြီးရာ ဒီကောင်တွေက တော်ရုံတန်ရုံ ကြောက်တတ်တဲ့ အကောင်တွေမှ မဟုတ်တာ၊ လက်ထဲက လေးခွနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တယ်တဲ့ ဗျ၊ အဲဒီလူက ကျွဲပေါ်ကနေ နောက်ကျွမ်းပစ်ချပြီး ပျောက်သွားရောတဲ့ ဗျို့။ ဒီတော့မှ သရဲမှန်း သိပြီး ကျွဲတွေကို ခပ်သုတ်သုတ်မောင်းပြီး ချောင်းထဲမှာ ရေသွား ချတယ်တဲ့ ဗျ "

သူကြီးဦးဖိုးဆင်က ခေါင်းကို နှစ်ချက်လောက်ညိတ် လိုက်ပြီးတော့မှ ပြောတယ်ဗျ။

"ငရွှေရာ ဒါမျိုးတွေက အဆန်းမှ မဟုတ်တာကွာ၊ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ ဆိုတာတွေဟာ ရှိကြတာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ လည်း သူတို့ ဘာသာ နေကြတာပါ၊ တစ်ခါတလေ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်တဲ့ အခါ မြင်ရတာပေါ့ "

"တိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး သူကြီးရဲ့ ၊ တမင်ပြတာ၊ အဲဒီ ညပဲ ကျုပ်သား ငဆယ် ဖျားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ၊ သန်းခေါင်လောက်ကျတော့ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောရောဗျ။ ပထမတော့ ကျုပ်က ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတယ်ထင်တာ၊ နောက်တော့မှ ဒီကောင်က ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးနဲ့ ဗြန်းခနဲ ရိုက်ရိုက်ပြီး ပြောတာဗျ "

"ဟေ မင်းသား ငဆယ်က ပြောတာလား "

"ဘယ်ကဟုတ်ရမှာ တုံး သူကြီးရာ၊ ကျုပ်သားကို သူ မြင်ခဲ့တဲ့ သရဲက ဝင်ပူးပြီး ပြောတာဗျ "

"ဟေ...ဘာပြောတာတုံး ငရွှေရဲ့ "

"ငါက ကျွဲလူးအိုင်က သရဲကွ၊ ငါ့ကို အမဲသားတစ်ပိဿာ ချက်နဲ့ ထမင်းဝအောင်ကျွေး၊ မကျွေးရင် နင့်သားကို ငါ သတ်ပစ်မယ်တဲ့ ဗျ "

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ မင်းက "

"ဟာ ကျွေးရတာပေါ့ဗျာ၊ မြို့သွား အမဲသားဝယ်၊ သေသေချာချာချက်ပြီး ဆန်ကောထဲမှာ ငှက်ပျောဖက်ခင်း၊ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ပုံပြီး ကျွဲလူးအိုင်က ကနစိုပ်ကြီးအောက်မှာ သွားကျွေးလိုက်တာ။ ငဆယ်လည်း ဖျားတာ ချက်ချင်းယူပစ် သလိုကို ပျောက်သွားတာမျိုး "

"အင်း...ငတ်ရှာလွန်းလို့ ထင်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခါ တလေ စားချင်သောက်ချင်လို့ နေမှာ ပါကွာ "

"ဟာ တစ်ခါတလေ မဟုတ်ဘူး ဗျ သူကြီးရဲ့ ၊ ကျုပ်သား မြင်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဟိုဘက်က ရေခန်းချောင်းမှာ နေတဲ့ ကိုသုန်ရဲ့ သား ငအေးလည်း ဖြစ်တယ်ဗျ။ ငအေးက ကျွဲလူးအိုင်က လမုတောထဲမှာ ခြောက်တောင်မျိုင်းကို လေးခွနဲ့ ပစ်လိုက်တာ မျိုင်းကျသွားလို့ သွားကောက်တာတဲ့ မျိုး။ လမုပင်တွေနား ရောက်တော့ အဲဒီအကောင်ပဲဗျ၊ ပုဆိုးကွက်တုံးကြီးနဲ့ တဲ့ ၊ အင်္ကျီ မပါဘူးတဲ့ ၊ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ တဲ့ ၊ ဆံပင်က အရှည်ကြီးတဲ့ ဗျ။ ငအေး ပစ်လိုက်တဲ့ မျိုင်းကို ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကိုက်ထားတာတဲ့ ဗျာ၊ ငအေးကို မျက်လုံးနီနီကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာတဲ့ မျိုး၊ ငအေးဆိုတဲ့ ကောင် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးပြေးတော့တာ၊ အိမ်ရောက်တော့ သတိလစ်နေလို့ မနည်းကို နှာနှပ်ယူရတာတဲ့ သူကြီးရေ "

"ဟေ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာလားဟ "

"နေဦးဗျ သူကြီးရ၊ ကျုပ်ပြောပြဦးမယ်၊ အဲဒီကောင်လေးလည်း အဲဒီည ဖျားတာတဲ့ ဗျာ၊ ဖျားရင်းနဲ့ ကျွဲလူးအိုင်သရဲ ဝင်ပူးပြီး ကြက်တစ်ကောင်ချက်နဲ့ ထမင်းကျွေးရမယ်ဆိုလို့ ကျုပ် လုပ်သလိုပဲ သွားလုပ်လိုက်မှ ပျောက်သွားတာတဲ့ ဗျ "

"ဟာ ငရွှေရေ တော်တော်ဆိုးနေတာပဲကွ၊ မင်းပြော ပေလို့ ပဲကွာ၊

ငါ ဒါတွေ ဘာမှ ကြားတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ် သူကြီးရဲ့ ၊ ပထမတစ်ခါ ကျုပ်သား ငဆယ် ဖြစ်တုန်းက ကျုပ်လည်း ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်နေတာဗျ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ သူကြီး ပြောသလိုပေါ့၊ တစ်ခါတလေ ဖြစ်တာနေမှာ ပါလို့ လည်း တွေးလိုက်မိတာကိုးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကိုသုန် သား ငအေး ထပ်ဖြစ်တော့ ကျုပ် နည်းနည်းစိုးရိမ်လာတာနဲ့ သူကြီးကိုတော့ ပြောမှ ပဲဆိုပြီး လာပြောတာ ဗျ "

"အေး ငါ ဆရာတော်ကို သွားပြီးတိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ် ကွာ "

သူကြီးက ဆရာတော်ကို အားကိုးပုံရတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကို လာပြောတဲ့ ရွာသားတွေကတော့ သိပ်ပြီးကြိုက်ပုံ မရဘူးဗျ။

"သူကြီးရာ ဒီကိစ္စက ဆရာတော်နဲ့ သိပ်မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဆရာကောင်းကောင်း ရှာပြီး နှင်ထုတ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ဗျ "

"အေးလေ ပိုကောင်းတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ ငရွှေ ရ၊ ဆရာက ဘယ်သွားရှာရမှာ တုံး၊ မင်းမှာ ရော ဆရာအဆက် တွေ ဘာတွေ ရှိလို့ လား "

"ဆရာအဆက်တော့ မရှိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရမှာ ပေါ့ဗျာ "

"နေဦး ကိုရွှေကြီးရဲ့ ၊ ခင်ဗျား ဆရာ ရှာနေတုံး ဒီသရဲ က ငြိမ်နေပါ့မလား "

"ဟာ မငြိမ်လည်း ဒီလိုပဲ ကျွေးမွေးထားရမှာ ပေါ့ ကံမြင့်ရာ၊ ဆရာ ရှာလို့ ရတော့မှ ဒင်းကို တွယ်ထုတ်ပစ်ရမှာ ပေါ့ "

ကိုကံမြင့် ထောက်ပြတာကို သူကြီးလည်း စဉ်းစားနေပုံ ပဲဗျ။ ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး တွေးနေတယ်။ ကိုရွှေ လည်း ကိုကံမြင့် ဆို

တဲ့ လူကို ပြောသာ ပြောလိုက်တာဗျ။ သူလည်း ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဆိုပြီး စဉ်းစားနေပုံပဲဗျ။

"သူကြီး၊ သူကြီး၊ သူကြီး ရှိလားဗျ "

"ဟေ ရှိတယ်ဟေ့၊ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူတုံးဟ၊ ပျာတိ ပျာယာနဲ့ ဘာများ အရေးကြီးနေလို့ တုံး၊ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေ "

ပြောသာ ပြောတာဗျ၊ အချိန်က မှောင်ရိပ်သန်းနေပြီ။ ကျုပ်တို့ တပ် ချောင်းဘက်က ပြန်ရောက်ကတည်းက ညနေ တော်တော်စောင်းနေပြီ။ သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေ ကျွဲလူးအိုင်သရဲ အကြောင်း ပြောနေကြတာ တော်တော်ကြာနေပြီပဲ။ မှောင်စပြုပြီ ပေါ့ဗျာ။

"ဟင် စောဖေပါလား၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာ တာတုံးကွ "

ပုဆိုးတစ်ထည် ခေါင်းပေါင်းပြီး ဝင်လာတဲ့ စောဖေ ဆိုတဲ့ လူက အသက်လေးဆယ်လောက် ရှိပြီဗျာ။ သူကြီးရှေ့မှာ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"သူကြီး ချောင်းကူးတံတားနားက ဒေါ်မဲစိန်ကြီး ဆုံး သွားလို့ ဗျ "

"ဟေ မဲစိန် ဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်တယ်မှ လည်း မကြားပါလား၊ မနေ့ကတောင် ငါနဲ့ ဆရာတော့်ကျောင်းမှာ တွေ့သေးတာပဲ စောဖေရဲ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ တုံးကွ၊ ဗြဲနန်းစားကြီး ပါလား "

ကိုရွှေတို့ ၊ ကိုကံမြင့်တို့ တွေလည်း အံ့သြပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက်တွေ ပြောနေကြတာ၊ သူကြီးအိမ်မှာ ဆူဆူ ဆူဆူ ဖြစ်လို့ ဗျာ။

"ဗြဲနန်းစားကြီးဆုံးတာ သူကြီးရဲ့ ၊ ညနေကတင် ကျွဲတွေ သွားလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာတဲ့ ၊ ကျွဲလူးအိုင်နားရောက် တော့ သူ့ကျွဲတွေ တွေ့သတဲ့ ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျွဲပေါ်မှာ ပုဆိုးကွက် တုံးကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်

က်ကို တွေ့တယ်တဲ့ ဗျ၊ အင်္ကျီ မပါဘူးတဲ့ ၊ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ တဲ့ ဗျ။ သူ့ကျွဲ တစ်ကောင်ကို စီးထားတာတဲ့ ဗျို့။ ဒါနဲ့ မမဲစိန်က ဟဲ့ အဲဒါ ငါ့ကျွဲ လို့ လည်း ပြောလိုက်ရော ကျွဲတွေက သူ့ကို လိုက်ခတ်တော့တာပဲ တဲ့ ဗျာ။ ဒီမှာ တင် မမဲစိန်လည်း အိမ်အရောက် အသက်လုပြီး ပြေးရတာတဲ့ ဗျာ။ ရွာထဲဝင်ကာနီးတော့ နောက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သေးတယ်တဲ့ ဗျ။ ကျွဲပေါ်မှာ အဲဒီအကောင် ပါလာတာပဲတဲ့ ဗျ။ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်အရောက်ပြေးပြီး အိမ်ပေါ်အတက်မှာ သတိလစ် ပြီး ဝုန်းခနဲ ထိုးလဲတော့တာပဲတဲ့ ဗျ။ သူ့သားတွေက အမေ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆိုပြီး မနည်းကို သတိရအောင် လုပ်ယူကြရသတဲ့ "

"သတိကော ပြန်ရသေးသလား "

သူကြီးက ဝင်မေးတာဗျ။ ဒီတော့ လာပြောတဲ့ ကိုစောဖေက သူ့ခေါင်းမှာ ပေါင်းလာတဲ့ ပုဆိုးခေါင်းပေါင်းကို ဆွဲဖြုတ် လိုက်ပြီး...

"ရတယ် သူကြီး၊ သတိပြန်ရတယ်၊ သတိပြန်ရပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောသေးတယ်၊ အဲဒါတွေ ပြောပြီးမှ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး မျက်ဖြူကြီး လန်သွားတာတဲ့ ဗျ။ "အား" ဆို အသံနက်ကြီးနဲ့ တစ်ချက်အော်ပြီး ငြိမ်သွားတာ၊ အသက်မရှိ တော့ဘူးတဲ့ ဗျာ "

"ဟာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ နေပါဦး၊ သူတို့ ကျွဲတွေကရော ဘယ်ရောက်ကုန်တုံး ကိုစောဖေရဲ့ "

ကိုရွှေက မေးတာဗျ။

"ကျွဲတွေကတော့ တင်းကုပ်ထဲမှာ ပြန်ရောက်နေတာ တဲ့ ဗျို့၊ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲတဲ့ ဗျ "

"ဟာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ မမဲစိန်က ကျုပ်ထက် နှစ်နှစ်ပဲ ကြီးတာဗျ

"

"မဲစိန်က မင်းထက် နှစ်နှစ်ကြီးတာပေါ့ကွ မောင်ရွှေရ၊ ငါနဲ့ က မီးဝင်မီးထွက်တဲ့ ၊ အမေတို့ ပြောတာ "

ကိုကံမြင့်ကြီးကလည်း စိတ်မကောင်းတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

"သူကြီးရေ ကျွဲလူးအိုင်က သရဲကတော့ အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်တော့ဘူး သူကြီးရေ၊ ကဲ ကျုပ်တို့ လည်း အသုဘအိမ် တန်း သွားကြမှ ပဲဗျာ "

"အေး...သွားကြရမှာ ပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း လိုက်မှာ ပေါ့ "

"ဘကြီးသွားရင် ကျုပ်တို့ လည်း လိုက်မယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဘကြီးကို ပြောရဦးမယ်၊ ဟောဒီ မောင်တာတေက ဘကြီးတို့ အခုဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကို နားလည်တယ်ဗျာ၊ သူ့မှာ အတွေ့ အကြုံတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဆရာသမားတွေနောက်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း လိုက်ဖူးတယ် "

"ဟေ ဟုတ်လား မောင်တာတေ၊ အဆင်သင့်လိုက်တာ ကွယ်၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာရောက်တုန်း ကျုပ်တို့ ကို တစ်ဆိတ်ကူညီခဲ့ပါ မောင်တာတေရယ် "

"ကျုပ်လည်း ဘကြီးတို့ ပြောဆိုနေတာတွေကို နား ထောင်နေပါတယ်၊ ကျုပ် တစ်ခုမေးချင်တာက အရင်တုန်းက ဒီကျွဲလူးအိုင်မှာ ဒါမျိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးသလားဗျ "

"ဟာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး မောင်တာတေရယ် "

ကိုရွှေက ပျာပျာသလဲဝင်ပြောတာဗျ။

"အင်း...ဒါဆိုရင် တခြားက လွင့်လာတဲ့ အကောင်ဗျ၊ ဒီသရဲကြည့်ရတာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ပုံဗျ၊ ကျုပ် အခြေအနေ ကြည့်ပြီး လုပ်သင့်တာ

လုပ်ပေးပါ့မယ် "

"ဟာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ တော်သေးတာပေါ့ ငရွှေရာ၊ ဆရာ မရှာရဘဲ ဆရာက အိမ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့် ရောက်နေပေလို့ ကွာ "

"ဟာ ဘကြီး၊ ကျုပ်က ဆရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဒီကိစ္စမျိုး တွေ ဗဟုသုတ ရှိတာပါဗျာ "

"ဆရာ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ပါ မောင်တာတေရယ် ကျုပ်တို့ က မောင်တာတေကို အားကိုးကြတာပါကွာ "

စကားလက်စသတ်ပြီး အသုဘအိမ်ကို ကျုပ်တို့ လာခဲ့ကြတယ်။ ရာသီက ဆောင်းရာသီဗျ။ ဒါပေမဲ့ အောက်ပြည်က ဆောင်းတွင်းက ကျုပ်တို့ အညာသားတွေအတွက်တော့ နေလို့ ကောင်းရုံလေးပဲဗျ၊ လုံးဝကို မချမ်းတာ။ သူကြီးအိမ်က ကျုပ်တို့ လူစုထွက်လာတော့ မိုးချုပ်စပေါ့ဗျာ။ သူကြီးက ငါးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီးကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ထိုးသွားနေတာဗျ။ အိမ်တွေမှာ တော့ ရေနံဆီမှန်အိမ်လေးတွေ ထွန်းလို့ ပေါ့ဗျာ။

အိမ်တွေရှေ့က ဖြတ်သွားတိုင်း လူတွေစုပြီး ကျွဲလူးအိုင် သရဲအကြောင်းကို ပြောနေကြတာဗျ။ ဒီသတင်းက တစ်ရွာလုံး ကို ပျံ့နေတဲ့ ပုံပဲဗျ။ လူတွေ အကုန်လုံးလည်း ကြောက်နေကြတဲ့ ပုံပဲဗျ။ လူဆိုတာ သရဲ တစ္ဆေ ကြောက်တတ်တဲ့ အမျိုးပဲဗျာ၊ ကြောက်တာပေါ့။

"အိ၊ အိ၊ အိ၊ အိ "

ဟာ ခွေးတွေ ကြောက်နေပြီဗျ။ "တအိအိ" နဲ့ အိမ် အောက်တွေ တိုးဝင်နေကြလေရဲ့ ဗျာ။ ဒါမျိုးတွေ ကျုပ် ကြုံဖူး ပေါင်း များ ပြီလေဗျာ။ ရွာထဲကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ရောက်နေတာ သေချာနေပြီပေါ့ ဗျာ။

ကျုပ်က ဆရာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရရင်တော့ ဆရာတစ်ပိုင်းလိုတော့ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ကျုပ် သွားလေရာကို ကျုပ်ရဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်ကို ယူလာနေကျဗျ။

အခုလည်း သူကြီးတို့ လူစုနဲ့ အသုဘအိမ် လိုက်မလာခင်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ဟန်းဘက်အိတ်ကြီးထဲမှာ ထည့်လာတဲ့ ဆေးလွယ် အိတ်ကို ကျုပ်ယူပြီး စလွယ်သိုင်း လွယ်ခဲ့တာဗျ။

ကျုပ်တို့ အသုဘအိမ်ရောက်တော့ အသုဘက ပြင်တောင်ထားပြီဗျ။ အောက်ပြည်အောက်ရွာရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဝါးခြမ်းတွေကို ကပ်စီးပြီး အလောင်းစင် လုပ်ထားတာပေါ့။ ညနေကမှ ကျွဲလူးအိုင်သရဲ လိုက်လို့ ရုတ်တရက် သေသွားတဲ့ ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အလောင်းက ဝါးကပ်ပေါ် မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီးပေါ့ဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကို ထဘီအသစ် အင်္ကျီအသစ်တွေ လွှမ်းထားတယ်ဗျ။

ရွာသားတွေလည်း ဟိုက ရောက်လာ၊ ဒီက ရောက်လာ နဲ့ စုစုစုစု လုပ်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ အသုဘအိမ်မှာ ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာကလည်း တစ်ခုတည်းပဲဗျ။ အဲဒါကတော့ ပုဆိုးကွက်တုံးကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ကျွဲလူးအိုင်သရဲ၊ ကိုရွှေသား ငဆယ်၊ ကိုသုန့်သား ငအေးနဲ့ သရဲစီးတဲ့ ကျွဲအလိုက်ခံရတဲ့ ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အသေဆိုး၊ ပြီးတော့ ကနစိုပင်ကြီးရှိတဲ့ ကျွဲလူးအိုင်ဘက်ကို မသွားကြဖို့ ၊ ကျွဲတွေကိုလည်း အဲဒီဘက် မလွှတ်ဖို့ ပေါ့ဗျာ။ ဒေါ်မဲ စိန်တို့ အိမ်ရှေ့မှာ ကနဖျင်းတစ်ခုကိုလည်း ညတွင်းချင်း ထိုးနေကြလေရဲ့ ဗျို့။ ဟိုကတစ်လုံး၊ ဒီကတစ်လုံးနဲ့ ယူလာတဲ့ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးတွေလေးလုံး ထွန်းထားတာနဲ့ တင် မီးတွေ လင်း ထိန်နေတာပါဗျာ။ အလောင်းကတော့ အိမ်ပေါ်မှာ ပဲ ရှိသေးတာ ဗျ။ အိမ်ရှေ့က ဘုရားခန်းလိုနေရာမှာ ကျုပ်တို့ တွေ စုပြီးထိုင်နေ ကြတာပေါ့ဗျာ။

အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်မှာ တော့ အသုဘ လာတဲ့ လူတွေကို ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ကြက်သားဟင်း ချက်နေပုံပဲဗျ။ ဟင်းနံ့က အိမ်ရှေ့အထိ ထွက်လာတယ်။ ငံပြာရည်ချက်နံ့လည်း ရတယ်။

ကျုပ် ထိုင်နေတာက အိမ်ရှေ့ကို ကျောပေးထားတာဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်မျက်စိတွေက ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အလောင်းကြီးကို မြင်နေ ရတာပေါ့ဗျ။

"ဟာ "

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ "ဟာ"ခနဲကို ရေရွတ်လိုက်တာဗျ။ ကျုပ် မြင်နေရတဲ့ ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အလောင်းကြီးကတော့ ဓလေ့အတိုင်း ပေါ့ဗျ။ ခြေထိတ် လက်ထိတ် ခတ်ထားတာပေါ့လေ။ ခြေမ နှစ်ချောင်းကိုပူးပြီး အပ်ချည်ကြိုးနဲ့ အထပ်ထပ် ချည်တုတ်ထားတာလေဗျ။ ဒီလိုပဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ယှက်ပြီး လက်မနှစ်ဖက်ကို အပ်ချည်ကြိုးနဲ့ ခိုင်ခိုင်ချည်တုတ်ထားတာပေါ့ဗျ။ တကယ်ကတော့ အလောင်းတောင်းလာတဲ့ အခါကိုးရိုးကားရားကြီး မဖြစ်အောင် လုပ်တာဗျ။

ကျုပ် "ဟာ"ခနဲ ဖြစ်သွားတာက ဒေါ်မဲစိန်ကို ချည်ထား တဲ့ ခြေထိတ်ကြိုးတွေ ပြတ်ထွက်သွားလို့ ဗျ။

"ဟော "

လက်ကို ချည်ထားတဲ့ လက်ထိတ် ကြိုးတွေလည်း ပြတ်ထွက်သွားပြီဗျို့။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား "

ကျုပ် ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အလောင်းကြီးက ဂုန်းခနဲ ထထိုင်ပြီး တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ် တော့တာပဲဗျ။

"ဟာ အလောင်းကြီး ထ လာပြီဟေ့၊ ပြေးကြ၊ ပြေးကြ "

"ဟာ အလောင်းကြီး၊ အလောင်းကြီး "

အသံမျိုးစုံနဲ့ အော်ပြီး အိမ်ပေါ်က လူတွေ ဆင်းပြေးကြ တော့တာပေါ့ဗျာ။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား "

အိမ်ပေါ်မှာ ကျုပ်ရယ်၊ ကိုညွန့်မောင်ရယ်၊ ကိုရွှေရယ်၊ ကိုကံမြင့်ရယ် ပဲ ကျန်တော့တယ်ဗျို့။ တစ်အိမ်လုံး ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ ကို ဆင်းပြေးကုန်ကြတာဗျာ၊ အရပ်ပျက်သလားတောင် ထင်ရတယ်။ ရွာထဲက လူတွေ ကလည်း ပြေး လာပြီး ကြည့်ကြတယ် ထင်တယ်ဗျို့။ အိမ်ရှေ့မှာ လူကို ဖွေးနေတော့တာဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပေါ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မတက်ကြဘူးဗျာ။ တချို့ကလည်း ဒေါ်မဲစိန် မသေသေးဘူးလို့ ပြောကြတာ ကျုပ် ကြားရတယ်ဗျာ။

"ငါ့ကို ကျွေးကြ၊ ငါ ဆာတယ်၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား "

ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချထားတဲ့ ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အလောင်းကြီးက မျက်စိကြီး စုံမှိတ်ပြီး အော်နေတာဗျာ။ လက်စသတ်တော့ ဒီသရဲဟာ ဒေါ်မဲစိန်နောက်ကနေ ကပ်လိုက် လာပြီး ဒေါ်မဲစိန် အသက်ထွက်သွားကတည်းက ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ ကိုယ်ထဲကို ဝင်နေ လိုက်ပုံပဲဗျာ။ ဒါဟာ ဖုတ်ကောင်အစစ်ပဲဗျာ။

"ကိုရွှေတို့ ကိုကံမြင့်တို့ အခုနေ နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက် လောက် အမြန်ရှာလို့ ရမလားဗျာ "

ကျုပ်က ရုတ်တရက် မေးလိုက်တော့ ကိုရွှေက ချက် ချင်းပြန်ပြောတာဗျာ။

"ဟာ မောင်တာတေကလည်း အခုဆုံးသွားတဲ့ မဲစိန် က နတ်ဝင်သ
ည် လေကွာ "

"ဟာ ငရွှေ မဲစိန်က သေသွားပြီပဲကွ၊ ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်မှာ တုံး၊ မော
င်တာတေ ပြောတာက ရွာထဲက နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက်ကို ပြောတာ
"

"ဪ ငါကလည်း အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေ ပြောလိုက်တာ
ထင်ပါရဲ့ ကွာ၊ အေး ရှိတယ်၊ ရှိတယ်၊ ဟောဒီ ကံမြင့်မိန်းမက ဒီရွာမှာ မ
မဲစိန်နဲ့ အပြိုင် ဟောနိုင်ပြောနိုင်တဲ့ နတ်ဝင်သည် ပဲကွ "

"ဟာ နေရာကျသဗျာ၊ ကဲ ကိုကံမြင့် ခင်ဗျားမိန်းမကို မြန်မြန်ပြန်ခေါ်
ပေတော့ဗျာ၊ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဒီသရဲဟာ ခင်ဗျားတို့ ရွာကို ဆက်ပြီးဒုက္ခ
ပေးတော့မှာ ဗျ "

"နို့ မောင်တာတေရဲ့ အခုထထိုင်နေတာ မဲစိန်ကြီး မဟုတ်ဘူး လား
ကွ "

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ဗျ ကိုကံမြင့်ရဲ့ ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ ကျွဲလူးအို
င်သရဲကြီးဗျ၊ ဒေါ်မဲစိန် ဝိညာဉ်ခွာတဲ့ အချိန် အသက်မကုန်ခင် သူ ဝင်နေ
လိုက်တာ၊ သူ့ကို နှင်မထုတ်နိုင်ရင် ဒီကိုယ် ထဲကနေ တော်တော်နဲ့ ထွက်
မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ "

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါ အခုပဲ ငါ့မိန်းမကို သွားခေါ် ခဲ့မယ် "

အိမ်ရှေ့က လူအုပ်ကြီးကတော့ ဆူညံ ဆူညံနဲ့ ပေါ့ဗျာ။

"ကဲ သူကြီး ဒီကောင်ကြီးကို ထမင်းကျွေးလိုက်ဗျာ၊ မစားရမချင်း
အေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ "

"နေပါဦး မောင်တာတေရဲ့ ၊ စားပြီးရင်ရော ဒီကောင် ထွက်သွားမှာ

လား "

"ဒီပုံစံက ထွက်မယ့်ပုံစံ မဟုတ်ဘူး သူကြီးရဲ့ ၊ ဆက်စား နေဦးမှာ ဗျ၊ အဲဒီကိစ္စ သူကြီး မပူနဲ့ ၊ ကျုပ်လုပ်မယ်၊ အခုတော့ ထမင်းကျွေးထားလိုက်ဗျာ "

"အေး အေး၊ ကဲ မောင်ရွှေ အိမ်ထဲမှာ လည်း ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူးကွ၊ မင်းပဲ ထမင်းကျွေးလိုက်ကွာ "

သူကြီးက ခိုင်းတော့ ကိုရွှေက အိမ်နောက်ဖေးကို ဝင်သွားတယ်။ ကိုညွန့်မောင်လည်း နောက်က လိုက်သွားတယ်ဗျ။

ဟော ကိုရွှေနဲ့ ကိုညွန့်မောင် ပြန်ထွက် လာပြီ။ လင်ပန်းကြီးထဲမှာ ထမင်းတွေပုံပြီး စောစောက လူတွေကို ကျွေးဖို့ ချက်ထားတဲ့ ကြက်သားဟင်းတွေ အပေါ်က လောင်းထည့်လာတာ ပေါ့ဗျာ။

ဒေါ်မဲစိန်ကြီးကတော့ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ အလောင်းစင်လုပ်ထားတဲ့ ဝါးကပ်ပေါ်မှာ တင်ပလ္လင်ခွေကြီး ထိုင်လို့ ဗျ။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ငါ စားမယ်၊ ငါ့ကိုကျွေး "

ကိုရွှေက ထမင်းလင်ဗန်းကို ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ကိုညွန့်မောင်က ရေဖလားကြီးကို ဘေးမှာ ချပေးလိုက်တယ်ဗျ။

ဟာ စားပြီဗျို့။ ဒေါ်မဲစိန်ကြီး ပေါင်ကြီးကားထိုင်ပြီး စားနေတာဗျာ။ ကြက်ရိုးတွေကို တရွတ်ရွတ်ဝါးပြီး စားနေတာဗျို့။

တကယ်တော့ ဒေါ်မဲစိန် ဘယ်ဟုတ်မှာ တုံးဗျာ၊ ကျွဲလူးအိုင်သရဲကြီး စားနေတာပေါ့။

"မောင်တာတေ ဟောဒါ ငါ့မိန်းမ မယ်တင်ကွ၊ မင်း လိုတာပြော "

ကိုကံမြင့်နဲ့ သူ့မိန်းမ ရောက် လာပြီဗျ။ ကျုပ် အလုပ်စရ တော့မှာ ပေါ့လေ။

"ကဲ သူကြီး ကျုပ် အလုပ်စလုပ်တော့မယ် "

"လုပ်ပါ မောင်တာတေရယ်၊ လုပ်ပါ၊ လုပ်ပါ၊ ငါတို့ ရွာ သားတွေကို ကြံတုန်း ကူညီခဲ့ပါကွာ "

"ကဲ ကိုရွှေ၊ အိမ်ရှေ့မှာ အုံနေတဲ့ လူတွေကို ဟိုဘက် ဒီဘက် ခပ်ဝေး ဝေး ကပ်ခိုင်းဗျာ၊ လမ်းပေါက်ကျယ်ကျယ် လိုချင်တယ်၊ အခု ကျုပ်ပင့်မ ယ့်သူက ကျွဲလူးအိုင်သရဲထက် အဆတစ်ရာမက ကြမ်းတဲ့ သူဗျ "

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများ တုံးကွဲ့ မောင်တာတေ ရဲ့ "

သူကြီးက ကျုပ်ကို စိုးရိမ်တကြီး မေးတယ်။

"မဖဲဝါလေ သူကြီးရဲ့ "

"ဟေ၊ ဟာ "

"ဟေ " ဆိုတာက သူကြီးပါးစပ်က လာတဲ့ အံ့ဩတဲ့ အသံ ပေါ့ဗျာ။ "

ဟာ " ဆိုတာက ကိုရွှေရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ အာမေ ဋီတ်သံဗျ။

ကိုရွှေ အိမ်ရှေ့က လူအုပ်ကို ရှင်းတယ်။ ဝင်ပေါက် ပေါ် လာပြီ။ ကို ရွှေ နည်းနည်းခြောက်လိုက်ပုံရတယ်ဗျ။ လူတွေ ရဲ့သွားပြီး ဘာသံမှ မ ထွက်ဘဲ ငြိမ်နေကြတယ်ဗျ။

ကျုပ်က နတ်ဝင်သည် ဒေါ်မယ်တင်ကို ခေါ်ပြီး အိမ်ပြင် ထွက်လာခဲ့ တယ်။ အိမ်အပြင်မှာ ထွန်းထားတဲ့ အောက်လင်း ဓာတ်မီးကို ငြိမ်းခိုင်း လိုက်တယ်။ မီးအလင်းရောင်အောက်ကို မဖဲဝါ မဝင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်လေဗျ။

ဒေါ်မယ်တင်က ဆံပင်ဖားလျားချပြီး လက်အုပ်ချီထားတယ်။ မြေပြင်မှာ ကြုံကြုံလေးထိုင်လို့ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က လွယ် အိတ်ထဲက မဲဝါကျုပ်ကို အပ်ထားတဲ့ "ကိုယ်တူကိုယ်ခွဲ " အရုပ် ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ မဲဝါကို ကျုပ် ပင့် တယ်။

ဒီတုန်းမှာ ပဲ အိမ်ထဲမှာ စားသောက်နေတဲ့ ကျွဲလူးအိုင် သရဲကြီးက စားသောက်လို့ ပြီးသွားပြီဗျ။

"ငါ့ကို ဆေးလိပ်တိုက်၊ ငါ ဆေးလိပ်သောက်ချင်တယ် "

ဒီသရဲလေသံက တော်တော်မာ လာပြီဗျ။ နောက်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးတော့မှာ သေချာတယ်ဗျ။ ကိုညွန့်မောင်က ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ပေးလိုက်တယ်။ အောက် ပြည်အောက်ရွာက တောရွာတွေမှာ သောက်တဲ့ ဆေးပေါ့လိပ် ဆိုတာ ငါးမူးလုံးလောက် ရှိတာဗျ။ အဲဒီဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို သရဲကြီးက အားရပါးရ ဖွာနေတယ်။

ဟော လာပြီ၊ လာပြီ။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ မဲဝါရဲ့ ကိုယ်ပွားအရုပ်ကလေး ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။

ဟာ ဝင်သွားပြီဗျို့၊ ဒေါ်မယ်တင်ရဲ့ ကိုယ်ထဲကို မဲဝါ ရောက်သွားပြီ။ ဒေါ်မယ်တင်က လက်ကြီးတွေ ကွေးကောက်ပြီး ထိုင်ရာကနေ ထတယ်။ အိမ်ထဲကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့် တယ်။

"မဲဝါ ကျုပ် တာတေပါ၊ အောက်ပြည်ကို အလည်လာရင်း ဒီမှာ အခက်အခဲကြုံနေလို့ မဲဝါကို အကူအညီတောင်းတာ ပါ၊ ကျွဲလူးအိုင်မှာ နေတဲ့ ဒီသရဲဟာ ဘယ်ကရောက်လာမှန်း မသိဘူး မဲဝါ၊ ဒေါ်မဲစိန်ကို သတ်ပြီး ကိုယ်ထဲဝင်နေတယ်၊ အလောင်း စင်ပြင်ပြီးမှ ထ လာပြီး စားလားသောက်လားတွေ လုပ်နေတယ် ဗျ၊ ဒီကောင်ကြီးကို ရှင်းပေးပါ မဲဝါ "

မဖဲဝါက အိမ်ထဲကို စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ။

"တာတေ ဒါ တောကြီးတစ္ဆေတစ်ကောင်ဟဲ့၊ ဒါကြောင့် တအားကြမ်းတမ်းနေတာ၊ နယ်ကျွံပြီး ရောက်လာတာ၊ မပူနဲ့ ၊ ငါ ပြန် ခေါ်သွားမယ်၊ ဟေ့ အိမ်ထဲကအကောင် အခုထွက်ခဲ့စမ်း "

မဖဲဝါရဲ့ အသံကြီးက ဟိန်းပြီးထွက်လာတယ်။

"သေချင်လို့ လား၊ ဘယ်ကကောင်မတုံး "

"သိချင်ရင် နင် အခုချက်ချင်းထွက်ကြည့်၊ တောကြီး တစ္ဆေကောင် "

"အောင်မာ ကောင်မ၊ သေပေတော့ "

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဒေါ်မဲစိန်ကြီးက ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ အိမ်ပြင်ကို ထွက်လာတယ်။ အိမ်ပြင်ရောက်တော့ ဒေါ်မယ်တင် ကို တွေ့တာပေါ့ဗျာ ။

"ရှေ့ မသာမ၊ ဒါသောက် "

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဒေါ်မဲစိန်က သူ့လက်ထဲက မီးရဲရဲနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးနဲ့ ဒေါ်မယ်တင်ကို လှမ်းပစ်တယ်။

ဒါက လူတွေအမြင်ပေါ့ဗျာ။ ညနေက သေသွားတဲ့ ဒေါ်မဲစိန်နဲ့ နတ်ဝ င်သည် ဒေါ်မယ်တင်ပေါ့။ တကယ်ကတော့ ကျွဲလူးအိုင်သရဲကြီးနဲ့ မဖဲဝါ ပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါက သရဲကြီး ပစ်လိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်ကို လက်နဲ့ ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သရဲကြီးကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်တယ်။

ကျွဲလူးအိုင်သရဲကြီး မဖဲဝါမှန်း သိသွားပုံရတယ်ဗျ။ မဖဲဝါ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက် လာပြီး ဒူးထောက်တယ်။

မဖဲဝါရဲ လက်ဝါးကြီးတစ်ဖက် လေထဲကို မြောက်တက် သွားပြီး ပြန် ကျလာတယ်။

"ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း "

ကျွဲလူးအိုင်သရဲကြီးရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်ကို သုံးချက်ဆင့် ရိုက်လိုက်တယ်။

ဟာ ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အလောင်းကြီး ဝမ်းလျားမှောက် လဲကျသွားပြီဗျို့။
ဟော မဖဲဝါ ဝင်နေတဲ့ ဒေါ်မယ်တင်ကြီးလည်း ခွေခနဲ လဲကျသွားပြီဗျ။

ကျုပ်က ဒေါ်မယ်တင်မျက်နှာကို ရေနဲ့ တောက်ပြီး ခပ်မြန်မြန် နှိုးလိုက်တယ်။ ဒေါ်မယ်တင် သတိပြန်ရ လာပြီ။

"ကဲ ကိုရွှေရေ..ခင်ဗျားတို့ လူတွေခေါ်ပြီး ဒေါ်မဲစိန်ရဲ့ အလောင်းကို ပြန်ပြင်ကြပေတော့ဗျာ၊ ပြီးတော့ အောက်လင်း ဓာတ်မီးကြီးလည်း ပြန်ထွန်းတော့ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ ရွာမှာ ဘာ အန္တရာယ်မှ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ "

"ဟာ ဟုတ်လား မောင်တာတေ "

သူကြီးက ကျုပ်ကို ဝမ်းပန်းတသာ မေးတယ်ဗျာ။

"ဟုတ်ပါတယ် သူကြီး၊ နယ်ကျွံပြီးရောက်လာတဲ့ တောကြီး တစ္ဆေကို မဖဲဝါကြီး ပြန်ခေါ်သွားပါပြီဗျာ၊ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး "

ရွာသားတွေလည်း ဒီတော့မှ ဆူညံ ဆူညံနဲ့ လုပ်စရာ တွေ ပြန်လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ။

နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာတော့ ကိုညွန့်မောင်နဲ့ ကျုပ် အညာ ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။
